

Borsányi László (1938–2002)

Elmentél hát Te is tizedikként az 1957-ben Szegeden végzett IV/A 24 tanulójból.

1954-ben jöttél az akkor éppen Pallagpusztán székelő Erdészeti Technikumba.

Eros felépítésű, jó tanuló, jó sportoló, komoly fiatalembert ismertünk meg benned.

A technikum elvégzése után a Keletbükki Állami Erdőgazdaságnál beosztott erdész, majd kerületvezető erdészként tevékenykedtél, voltál tsz ágazatvezető, de pályafutásodat a Bánvölgye tsz Erdőgazdálkodási és Fafeldolgozási Társulatnál erdészként fejezted be.

Az elmúlt évben Sopronban, amikor egy-egy kávé mellett beszélgettünk, azt mondtad: „Egyre kevesebben leszünk, figyeljünk, vigyázzunk egymásra, azokat a kedves emlékeket, amelyeket fiatal emberként együtt átéltünk, minél többen és minél tovább vigyük, ne adjuk meg magunkat az elmúlásnak.”

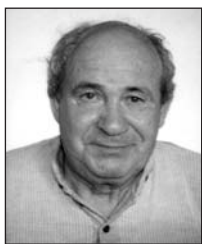
Kedves Laci barátom, családdal, osztálytársaidal, volt munkatársaidal örökké emlékezünk Rád. Nyugodjál békében.

Vajda Pál

Kovács Béla (1926–2002)

„Egy nap leszál a kőd
és szültre fogja szembatár-köröd.
S egy éj is jön, mely csillagfényt sem ad,
S évmilliókig nem lesz sugarad.”

Áprily Lajos

Kovács Béla 1926. október 26. született Szatmárnémetiben. A Református Főgimnáziumban érettségizett szülővárosában, melyre mindig nagy szeretettel emlékezett. Kapcsolatát a szülőfölddel és a családdal haláláig ápolta.

1946-ban a Soproni Erdészeti Akadémiára került és 1950-ben erdőlászlói diplomát szerzett.

1950. október 6-án bevonult katonának, és mint mérnököt a hadtápusztai iskola tanfolyamára vezényelték. A tanfolyamot elvégezve a hadsereg állományában maradt, mint ezredes ment nyugdíjba 1981-ben.

Akik közelebről ismerték tudták, hogy nem ízig-vérig katona. Becsülettel viselte az egyenruhát, teljesítette feladatát, de lélekben sokkal humánusabb volt, mint ami a katonai szolgálathoz kellett.

Tiszté avatása után a Soroksári úti Elhelyezési Szolgálathoz került, előbb az 1.sz. Építési Felügyelőséghez, majd 1955 novemberében az 5. Elhelyezési Felügyelőséghez parancsnok helyettesnek. 1965. december 1-jén lett az 5. EFÜ parancsnoka és az átszervezőkor átalakuló szervezetek igazgatója.

Mint parancsnok kiváló nevelő volt, sok fiatal került számai alá és onnan felelős beosztásba.

Erdőlászlóként a faanyagvédelemre szakosodott, ebből adódóan évtizedeken keresztül bújta a poros padlásokat, mint faanyagvédelmi szakértő. A Műemlékvédelmi Hivataltól kezdve a magánlakások épületszerkezetéig sok – 1300-nál több – szakvéleményt készített el, köztük olyanokat, mint a Keleti Pályaudvar épület-együttese.

Kedves munkahelye volt a Soroksári úti telep, melynek parkosítását az ő irányítása alatt végezték el.

Ugyanezt tette a Csorna utcai lakóházak környezetének kialakításával is. Kedvenc fáját, a mamutfenyőt itt is elültette.

1950-ben megnősült, s közel öt évtizeden keresztül élt boldog házasságban. Leánya, Annamária 1951-ben született.

Az Erdők a Közjóért Szakosztálynak 1978 óta aktív tagja.

Mindannyian úgy emlékezünk rá, mint mindig vidám, nyitott érdeklődésű és egyenes gondolkodású kollégára, segíteni kész, szeretetreméltó barátra.

Barátai, kollégái

Vidács Attila (1964–2003)

Kecskeméten, 1964. november 30-án született. Középiskolai tanulmányaidat 1979-ben a szegedi Kiss Ferenc Erdészeti és Faipari Szakközépiskolában kezdted. 1983-ban érettségi vizsgád évében felvételt nyertél Sopronba. Az Erdészeti és Faipari Egyetem erdőlászlói hallgatója lettél.

Az egyetemen eltöltött évek alatt szakmai ismereteid elmélyítése mellett megismerhetted a selmebányai hagyományokat, amelyeket mindig szívesen ápolnál.

Még egyetemi hallgató voltál, amikor megnősültél és megszületett első fiad, Gergely.

Alföldi emberként kötődöttél a Kiskunsághoz, ezért biztos volt, hogy munkásságodat a Duna-Tisza közén, a hajdan volt Kiskunsági Erdő és Fafeldolgozó Gazdaságnál kezdted el. Így kerültél 1990. július 1-vel első és egyben egyetlen munkahelyedre, a gazdaság Kelebiai Erdészeti erdőlászlói-gyakornok munkakörbe. Mindössze 8 hónap szakmai tapasztalatszerzés után 1991. március 1-vel az erdészeti erdőlászlói műszaki vezetőjévé nevezték ki.

1993. júniusában mezőgazdasági környezetvédelmi szakmérnök oklevelet szerztél.

1994. év februárjában második kisfiadnak, Andrásnak örülhetél.

Sokszor szabadidődet feláldozva, hivatásod fontos részének tekintetted, hogy gyakran és lelkesen vidd a környék óvodásait, iskolásait a közeli erdőbe. A terület növényzetének és állatvilágának bemutatásán keresztül sokunkat oltottad be az erdő iránti vonzalommal, tisztelettel.

Közös rendezvényeinken a selmeci hagyományok ápolásában meghatározó társként vettél részt. Jókedvű lényed a jó hangulat megalapozója volt.

Az utóbbi évek felgyorsult világában, a homokpuszta kíméletlen klímája kikezdte egészségedet. A család jelentette számodra a menedéket, harmadik kisfiad Balázs Bence megszületése ismét büszkeséggel töltött el.

Megdöbbenő gyorsasággal vitt el a sors közülünk, anélkül, hogy elköszönhetünk volna egymástól.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

Nyugodj békében.

Tóth Attila

Szabó Róbert (1942–2003)

A kegyetlen betegség 1986-ban támadott először. Akkor még senki nem gondolt arra, hogy egy életvidám, szakmai teljesítménye csúcson lévő, melegsívű kolléga és kiváló barát akár áldozattá

is válhat.

Nem, mert Szabó Róbert erdésztechnikus körül izzott a levegő, ha alkotni kellett, ugyanakkor kedves egyénisége békét és szeretetet sugárzott.

Igen, kedves Barátom, többször elhagytál bennünket, hogy a csodával határos módon újra visszatérj. Többször álltunk tehetetlenül betegágyad mellett búcsúimat mondva, hogy aztán ismét ránk tekintés és érdeklődés a kollégák, a munka felől. Az utolsó hetekben már csak a lelked élt, a tested elhagyott. Majd a lélek is megtört.

1957-ben vajszlói erdészgyakornokként találkoztál először az erdővel, amelynek örök szolgálója lettél. Szerencsés voltál Robi, mert egész szakmai pályafutásod során azt tehetted, amit szeretsz.

Tetted ezt bükkháti, majd árpádtetői kerületvezetőként 1965-1981 között, műszaki vezetőként ugyanitt 1984-ig.

Erdőlászlói előadóként 1994-ig, hogy mag- és csemetetermelési főmunkatársként dolgozz halálodig, mert a jó Isten nem engedte meg, hogy nyugdíjasként élvezd hátralévő életet.

Pedig megérdemeltél volna néhány nyugodt évet, hiszen szakmai kitüntetéseid jelezték, hogy elfáradhattál az állandó hőfokú tevékenységben. Ezt próbálta kifejezni három Kiváló Dolgozó cím mellett 1974-ben az Erdészeti Kiváló Dolgozója, valamint 1981 és 1984-ben a Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetés.

Maradandót alkottál kedves Barátom életed fő művével a Pécsi Hőerőmű zagykazettáinak biológiai rekultivációjával. Ez az Európában mind a mai napig páratlan méretű alkotás köt örökre össze Téged és kollégáidat, amikor naponta elhaladunk mellette.

Kedves Robi! A jó Isten nyugtasson békében. Üdv erdész lelkednek!

Dr. Papp Tivadar

VIVAT ACADEMIA

A NYUGAT-MAGYARORSZÁGI EGYETEM LAPJA
2003. május 1/1. Ára: 200Ft

Megjelenik várhatóan évente tíz alkalommal. Az újság bemutatja az egyetem hét karának oktatási és nevelő munkáját, az egyetem életét.